

Allah'ın Kelamı Hz. İsa'nın ağzından şöyle söylemektedir:

“Ben onlara ancak bana emrettiğini söyledim, yani Rabbim ve Rabbiniz olan Allah'a kulluk edin, dedim. Ben aralarında bulunduğum müddetçe onlara gözetici idim. Fakat Sen canımı aldıktan sonra onları gözeten artık Sen idin. Sen her şeye gözeticisin.”[1]

Allah (c.c.), İsa'nın ölümünden sonra Hıristiyanların bozulup fesada düştüklerini İsa (a.s.) adına beyan ediyor. İsa hayatta olduğu müddetçe Hıristiyanlar ve inançları her çeşit fesattan arınmıştı. Kuran'da bunu okuduktan sonra, İsa'nın ölmediğini ve gökte yaşamakta olduğunu nasıl düşünebiliriz? Kuran-ı Kerim'de, şunu da okuyoruz:

“Hani Allah: “Ey İsa! Ancak Ben (tabii ölümle) senin canını alacağım, seni kendi katıma yükselteceğim. Seni kâfirlerin (bütün töhmetlerinden) tertemiz kılacağım. Sana uyanları kıyamet gününe kadar kâfirlere üstün kılacağım.”[2]

”İsa (a.s.), ölümünden sonra, Allah'ın katına yükseltildi. “Seni kendi katıma yükselteceğim” kelimeleri “Seni öldürecekim” kelimelerinden sonra gelmiştir. Dilin normal kurallarına uymamız gerekir. İlk olarak zikredilen, şüphesiz vuku bulmakta da ilk olur. Fakat din bilginleri bu kuralı belki de Allah'tan daha iyi biliyor. Her ne kadar “Allah katına yükseltilmek” ayette daha sonra geliyorsa da, ulema efendiler bunun ayette daha önce gelmesi gerektiğini düşünüyor.

Lâkin, Allah (c.c.) bizim kavrayamayacağımız kadar hikmet sahibidir. Fikirlerin nasıl ifade edileceğini en iyi bilen O'dur. O'nun kelamında hata bulunamaz ve söylediklerinin sırası değiştirilemez. O bizim Yaraticımızdır ve biz O'nun kullarıyız. O'nun ifadelerinde hata bulmaya çalışmak küstahlıktır. Biz bilmeyiz, O ise her şeyi bilir. Öyle ise, O'nun sözlerini nasıl kusurlu gösterebiliriz? Ama bu din bilginleri, Allah kelamında kusur bulunabileceği ama kendilerinin o

kelamı anlayış tarzında kusursuz olduklarını düşünür gibi görünüyorlar. Bu düşünce ahirette hüsrandan başka bir şey getirmeyeceği için Ahmediler böyle düşünmezler. Dudaklarımıza uzatılan zehir kâsesinden bile bile içemeyiz. Allah'tan (c.c.) sonra yalnız Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'i (sav) severiz. Bütün peygamberlerin en büyüğü O'dur. Hiç bir insan Peygamber Efendimiz'in (sav) bize yaptığı iyiliklerin binde birini bile yapmamıştır. Ona gösterdiğimiz hürmeti kimseye gösteremeyiz. İsa (a.s.) gökte yaşarken, Peygamber Efendimiz'in (sav) toprak altında gömülü olduğunu düşünmek, bizim için imkânsızdır. Böyle bir düşünceye sahip olamayız.

Manevî mertebe bakımından, Peygamber Efendimiz'in (sav) İsa'dan çok daha yüksek olduğuna inanıyoruz. Nasıl oluyor da İsa (a.s.) hayatına karşı küçük bir tehlike belirdiğinde, göklere yükseltiliyor da, Peygamber Efendimiz (sav), düşmanları tarafından oradan oraya kovalanırken Allah onu, yıldızlara kadar olsun yükseltmiyor? Peygamber Efendimiz (sav) ölmüş ve gömülmüş iken, İsa'nın (a.s.) gökte yaşamakta olduğu fikri bizim için dayanılmazdır. Hıristiyanlar karşısında kendimizi aşağılanmış hissederiz. Fakat, şükürler olsun gerçek böyle değildir. Allah (c.c.) Peygamberimize böyle bir muamele yapmazdı ve yapmadı da. Allah bütün hâkimlerin en adaletlisidir. Allah'ın bizzat Kendisi, Peygamber Efendimiz'e "Bütün insanların Efendisi" adını vermiştir. O'na bu adı verdikten sonra, İsa'ya ondan daha fazla ihtimam ve ilgi gösteremezdi. Allah (c.c.) Efendimiz'in (sav) hatırı için, onu küçük düşürmek isteyenlerin dünyasını, altüst etti. Onu küçük düşürmeyi kim tasarladıysa, küçük düşen kendisi oldu. Allah (c.c.) Peygamber Efendimizi (sav) itibardan düşürüp de, onun düşmanlarına bu suretle sevinme fırsatı verebilir mi? Peygamber Efendimiz'in (sav) toprakta gömülü olup da, İsa'nın gökte hayatta olduğu fikri karşısında, bir müminin tüyleri ürperiyor. O, bu fikri hayret verici ve can sıkıcı bulur ve: "Hayır, Allah böyle bir şey yapamaz" der. Allah (c.c.), Hazreti Muhammed'i (sav) başkalarından daha fazla sever. Onun ölüp toprağa düşmesine göz yumup İsa söz konusu olunca göğe çıkmasına müsaade edemezdi. Yaşamaya değer ve göğe çıkmaya layık bir insan varsa, o sadece Peygamber Efendimizdir. Eğer O, bütün insanlar gibi ölmüşse, başka peygamberler de aynı şekilde ölmüştür. Efendimiz'in (sav) Allah'ın indindeki yüksek mertebe ve mevkiini bildiğimiz halde, Allah'ın ona İsa'dan daha aşağı bir muamele yapabileceğini bir an için dahi olsa nasıl düşünebiliriz?

Peygamber Efendimiz (sav) hicret esnasında Ebu Bekir'in (r.a.) omuzlarına binmeye mecbur kalarak Sevr mağarasına sığındığı zaman, Allah onu kurtarmak için meleklerini göndermedi. Ama Yahudiler İsa (a.s.) ile çatışmaya başlar başlamaz Allah'ın (c.c.), onu entrikalarından kurtarmak için, göğün dördüncü katına kaldırdığını düşünemeyiz. Uhud savaşında düşman, Peygamber Efendimiz'e (sav) hücum ettiği vakit etrafında pek az dostu kalmıştı. Allah bu esnada bir melek göndermediği gibi, Peygamber Efendimiz'e (sav) benzer bir hayal de yaratmadı. Düşmanı Peygamber Efendimiz (sav) yerine bu hayale saldırtıp O'nun yerine hayalin dışlarını kırdırtmadı. Allah ü teala düşmanın Peygamber Efendimiz'e (sav) saldırmasına müsaade etti. Peygamber Efendimiz (sav) ölü gibi yere düştüğü vakit düşmanlar Peygamber Efendimizi öldürdüklerini (haşa) sevinç sloganlarıyla ilân ettiler. Ama, İsa (a.s.) meselesinde, Allah en küçük bir ağrı veya sıkıntının bile onu rahatsız etmesine müsaade etmemiş. Yahudiler

İsa'yı yakalamayı kararlaştırınca, Allah onu göğe kaldırmış. Yerine düşmanlarından birini yakalayıp İsa kılığına sokarak düşmanını İsa yerine çarmıha gerdirtmiş(!) Bu iddiaları ileri sürenler bir taraftan Peygamber Efendimiz'i (sav) çok sevdiklerini söylerler. Ama diğer taraftan onu itibardan düşürüp rezil ederler. Hatta bununla da yetinmeyip daha da ileri giderler: Başka birini Peygamber Efendimiz'den (sav) daha üstün mertebeye yükselten inançları benimsemeyenlere karşı küfür fetvaları çıkarırlar. Acaba küfürden kastettikleri nedir? Peygamber Efendimiz'in (sav) rütbece başkalarından üstün olduğunu düşünmek mi? Hakkı olan yüksek manevî rütbe ve mertebeyi yine O'na isnat etmek mi? Bunlar küfür nedenleri mi acaba? Peygamber Efendimiz'e (sav) en yüksek sevgi ve saygıyı gösterenler kâfir midir? Eğer bu küfürse, o zaman Allah şahit olsunki bize kâfir diyenlerin imanından bu küfür gözümüzde daha değerlidir. Vadedilen Mesih Mirza Gulam Ahmed Hazretleri Farsça bir şiirinde: "Allah sevgisinden sonra en çok Muhammed sevgisiyle sarhoşum. Eğer bu kâfirlik ise, Allah'a yemin ederim ki ben koyu bir kâfirim[3]" demek suretiyle bu fikri çok güzel ifade etmiştir.

Hepimiz bir gün öleceğiz, Allah'ın huzuruna çıkacağız ve amellerimizin hesabını vereceğiz. İnsanlardan niçin korkumuz olsun? Onlardan bize ne zarar gelebilir? Biz yalnız Allah'tan korkarız ve yalnız O'nu severiz. O'ndan sonra en çok Peygamber Efendimizi (sav) sever ve ona saygı gösteririz. Peygamber Efendimiz için bu dünyanın izzet ve ikbalini, menfaatlerini ve nimetlerini feda etmemiz gerekirse, buna seve seve katlanırlar. Fakat Peygamber Efendimiz'e (sav) karşı hürmetsizliğe tahammül edemeyiz. Yüce Peygamberimizin makam ve mertebesini bildiğimiz için Allah'ın (c.c.) başka bir peygamberi ondan daha fazla sevdiğini bir an için bile düşünemeyiz. Böyle bir düşünceye kapılsak, başkalarından daha fazla cezayı hak ederiz. Kâfirlerin göğe çıkma mucizesini gösterme konusunda Peygamber Efendimize (sav) meydan okuduğunu Kur'an-ı Kerim'den öğrenmekteyiz. Onlar şöyle dediler:

"Yahut da göğe çık, ama (yukarıdan) bize okuyabileceğimiz bir kitap indirmediğin, senin göğe çıktığına da inanmayız. Sen onlara, "haşa! Benim Rabbim böyle (saçma sapan şeyler) yapmaktan uzaktır. Ben ise, ancak peygamber olan bir insanım, (göğe çıkamam)," de.[4]

Bu meydan okumaya karşı Peygamber Efendimiz'e (sav), kendisini inkâr edenlerin istediği mucizeyi göstermesi için, Allah tarafından müsaade verilmedi. Bunun yerine, Allah (c.c.) ona şunları söyledi:

"Bütün zaaf ve kusurlardan münezzehtir olan yalnız Rabbimdir. Bana gelince ben sadece bir insanım.[5]"

Bu ayete rağmen, din bilginlerinin iddialarına göre, Hz.İsa (a.s.) aynı şekilde düşmanlarının bir meydan okumasıyla karşı karşıya kalınca, Allah onu hemen göğe kaldırmış. Peygamber Efendimiz'e (sav) gelince, kâfirler ona meydan okuyup açık ifadelerle göğe çıkmasını talep ettikleri halde, Allah göğe çıkmanın insanlık ile bağdaşamayacağını bildirdi. Eğer bu doğru ise, İsa'nın (a.s.) insan değil Allah olduğu (haşa) neticesi çıkmaz mı? Böyle saçma bir düşünceden Allah'a sığınırız. Bu düşünce İsa'nın (a.s.) manen Peygamberimizden üstün olduğunu ispatlamaz mı? Onun Allah (c.c.) tarafından daha fazla sevildiğini göstermez mi? Şüphesiz Peygamber Efendimiz'in (sav) her açıdan bütün peygamberlerden üstün olduğu güneş kadar ayandır. Böyle olmasına rağmen, Peygamber Efendimiz (sav) göğe çıkmayarak normal şekilde ölmek suretiyle toprağa gömüldü. Ama Hz.İsa (a.s.) göğe çıkmış ve son iki bin seneden beri hayattaymış(!)

Bu konunun derinliğine indiğimizde, mesele sadece Peygamber Efendimiz (sav) hakkında beslediğimiz sevgi duygularından ibaret olmayıp aynı zamanda söylediklerinin gerçek olup olmadığı meselesidir. Peygamber Efendimiz (sav): "Eğer Musa (a.s.) ve İsa (a.s.) hayatta olsalardı, bana uymaktan başka çareleri olmazdı"[6] dememiş miydi? Eğer Hz.İsa (a.s.) hayatta ise, Peygamber Efendimiz'in (sav): "Eğer İsa hayatta olsaydı, bana tâbi olması gerekirdi" yolundaki ifadesini (haşa) yalan saymak lâzımdır. Peygamber Efendimiz'in (sav) sözleri açıktır. O "Eğer Musa ve İsa hayatta olsalardı" demişti. Bu "Eğer" kelimesi ikisinin de hayatta olmadığını göstermektedir. Ne Musa (a.s.) hayattadır ne de İsa (a.s.). Bu, Peygamber Efendimiz'in (sav) konu ile ilgili olan önemli bir açıklamasıdır. Bu beyanı işittikten sonra, Peygamber Efendimiz'e (sav) gerçekten iman eden bir kimse Hz.İsa'nın (a.s.) gökte yaşamakta olduğunu düşünemez. Çünkü, eğer İsa hayatta ise, Peygamber Efendimiz'in (sav) bu konu hakkındaki bilgisi yalan çıkmış olur. Peki, demin zikrolunan Peygamber Efendimiz'in (sav) bu ifadesine göre, Hz. İsa'nın ölmüş olduğu ispatlanmıyor mu?

Bundan başka Peygamber Efendimiz'in (sav) bu konuyla ilgili önemli beyanlarından bir tanesi daha mevcuttur: Son hastalığı esnasında, kızı Hz.Fatma'ya (r.a.) şöyle der: "Cebrail her sene Kuran'ı bana bir defa okurdu. Bu sene iki defa okudu. Keza, her peygamber kendisinden önceki peygamberin yarı yaşı kadar yaşar diye bana haber verdi ve Meryem oğlu İsa'nın yüz yirmi yıl yaşadığını söyledi. Bundan dolayı, aşağı yukarı altmış yıl yaşayabileceğimi zannediyorum.[7]"Bu hadis vahye dayanmaktadır. Peygamber Efendimiz (sav) kendiliğinden bir şey söylemez, ancak Cebrail'den aldıklarını bildirir. Bu hadiste dikkat çekilen şey Hz.İsa'nın (a.s.) yüz yirmi yıl yaşamış olmasıdır. Hadis Hz.İsa'nın 32-33 yaşında "göğe çıktığı" şeklindeki inancı yalanlamaktadır. Hz.İsa (a.s.) gerçekten göğe çıkmış ise, Peygamber Efendimiz'in (sav) zamanındaki yaşı 120 değil 600 civarında bulunuyordu. O zaman Peygamber Efendimiz'in (sav) 63 değil en az 300 yıl yaşaması gerekirdi. Şimdi Peygamber Efendimiz'in (sav) bu kadar açık bir buyruğu dururken söylentilere inanmamız beklenemez.

[1] Maide Suresi; Ayet 118

[2] Al-i İmran Suresi; Ayet 56

[3]Hz.Mirza Gulam Ahmed(a.s.), İzale-yi Evham (1891); Ruhani Hazain, s. c.3, London, 1984.

[4] İsra Suresi; a. 94

[5] İsra Suresi; a.94

[6] Zurkani; c.VI, s.54

[7] İmam Zurkani; Mevahib-üd Dünya Şerhi; c.1 s.35, Mısır, H.1325